

[Holger Larsen.]

de havde saa presserende Ærinder, at de maatte hjem. Disse 3 Passagerer blev af Kaptajnen beordret tilbage i Henhold til Søloven og maatte foretage Tilbagetog op paa Skibets Dæk igen. Imidlertid var „Mjølner“ kommet saa nær, at Passagererne kunde begynde at gaa over Isen hen til den. Det skete ikke uden vaade Fødder; skønt Mandskabet gjorde alt for at vise den bedste Vej, var der adskillige Passagerer, som maatte stikke Benene i Huller, som der var Sne over, og som man derfor ikke kunde se. Jeg maa erkende, at da man endelig kom om Bord paa „Mjølner“, stod Statsbanernes dejlige bekendte kolde Bord parat paa denne Færge, men det havde ingen Tiltrækning. Der var nogle Stykker, som endnu havde Penge nok og kunde sætte sig til dette Bord, som var forholdsvis dyrt, og stille deres Sult, og for dem var det naturligvis meget behageligt, men den store Mængde af Passagerer havde ikke Penge. Om Bord paa „Tyr“ havde Kaptajnen gjort opmærksom paa, at de, der ikke havde Penge, kunde laane til det nødvendigeste af ham. Jeg saa dog en fattig Kone sidde og græde, og da jeg henvendte mig til hende, sagde hun: Jeg har ingen Penge. De kan jo laane, sagde jeg. Nej, svarede hun, jeg tør ikke komme hjem, naar jeg har stiftet Gæld under Vejs. Naa, for hende blev der sørget, men jeg ved, at der var adskillige Passagerer, som ikke laante Penge og ikke havde Raad til at spise, der til alle de andre Besværligheder oven i Købet fik Sult.

Om Bord paa „Mjølner“ varede det ikke længe, inden man opdagede, at man ikke kunde gaa til Nyborg, men maatte returnere til Korsør, og saa opstod der denne, om jeg saa maa sige, sidste Revolution, det sidste Mytteri. Alle Passagerer erklærede: Vi gaar ikke i Land. Og det var ganske naturligt. For hvad skulde de i Korsør? De kunde ikke gaa hen og skaffe sig Nattelogi, de havde ikke Penge til at skaffe sig Aftensmad. Man havde ikke en Gang taget det Hensyn at fortælle, hvornaar næste Færge gik over. Der var Jyder og Fynboer om Bord. Hvad skulde de i Land? Hvad skulde de i Korsør uden Penge eller noget som helst? Saa længe de var paa Skibet, kunde i hvert Fald nogle af dem, de, som var mest dristige, og som henvendte sig til Kaptajnen, faa noget at spise. Blev de sat i Land i Korsør kunde de ikke faa noget som helst. Derfor er det ganske naturligt, at Passagererne reagerede og ikke vilde gaa i Land i Korsør. Det var Haabløshed, Haabløshed. Det var

saaledes, at jeg aldrig nogen Sinde ønsker at faa saadanne Passagerer, som er fragtet med de danske Statsbaner, at se — Privatbanerne vedrører mig ikke, men Statsbanerne, hvor vi er med til at bære Ansvar. Vi er medansvarlige for en Transport af denne Art, som var langt, langt ringere end Transporten af Dyr herhjemme.

Og disse Lidelser skyldes ikke i og for sig Isen. Hvis der kun havde været halvt saa mange Mennesker om Bord, hvis de havde kunnet faa Siddeplads og Husly om Natten, hvis de havde kunnet faa Mad, vilde disse Lidelser ikke være blevet saa utaalelige, som de blev. For disse Lidelser bærer Statsbanernes øverste Ledelse Skylden, og Statsbanernes øverste Ledelse har vi naturligvis her kun at gøre med i Form af den højtærede Trafikminister.

Jeg tror derfor ikke, den højtærede Minister kan anse det for at være for tidligt, naar Befolkningen nu venter, at Ministeren taler fra denne Plads og taler saaledes, at den forstaar, at en saadan skandaløs Overfart vil ikke ske oftere. Og samtidig maa Ministeren meddele os: Hvad har Statsbanerne tænkt at gøre, hvis Is-situationen fortsætter? Der er jo ikke Tøvejr i Sigte endnu, og den højtærede Minister ved intet som helst om, hvorvidt det bliver Tøvejr nu, eller det først bliver Tøvejr til Maj.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Stensballe*): Den ærede Forespørger indledede med at sige, at han vilde give mig Lejlighed til at redegøre for, hvad Statsbanerne havde foretaget, og at han vilde have denne Debat frem her for derigennem at søge at berolige Stemningen. Jeg maa sige, at den Tale, den ærede Forespørger har holdt, forekommer mig ikke at kunne bidrage til at berolige Stemningen i nogen Grad, snarere til at skabe Ophidselse. Jeg beklager derfor, at den er holdt i den Tone, den er, og jeg beklager, at det ærede Medlem har givet sig til at angribe Statsbanerne og Statsbanernes Ledelse paa en saadan Maade, som sket er, thi det ærede Medlem maa jo vel erindre, at Statsbanerne er ikke de afgørende for, hvad der er anskaffet gennem Aarene, men at de skiftende Ministre og Regeringer sammen med Rigsdagen bærer deres Ansvar dér. Det synes jeg, den ærede Forespørger skulde have haft lidt mere for Øje under den Tale, han har holdt.

Men i øvrigt vil jeg sige, at ingen kan jo beklage mere end Statsbanerne og jeg de Lidelser, som de rejsende har været udsat for, og alle i Statsbanerne, ogsaa jeg, vil